

Snacka om barnrätt

Avsnitt 1. Barnkurirer

Dona Hariri: Välkommen till *Snacka om barnrätt*, en podcast från Länsstyrelsen i Stockholm om barns rättigheter och olika förutsättningar. Jag som leder samtalet heter Dona Hariri och är barnrättsjurist. I dag ska vi prata om barn som utnyttjas för kriminella syften, vi ska prata om barnkurirer.

Patrik Cederlöf: Barn utnyttjas som springpojkar av kriminella. Tioåringar rekryteras, de fostras in i kriminalitet. Barn är brottsoffer men ser sig inte själva som det. Barn ska till varje pris skyddas från att utnyttjas och exploateras. Men trots den stora ökningen av antalet barn i kriminalitet prioriteras inte arbetet. Hur har det blivit så här?

Dona Hariri: Jag ska snart prata med åklagaren Thomas Ahlstrand som arbetat med människohandelsfrågor under många år. Men först ska vi åka till Tumba söder om Stockholm för att träffa polisen Martin Lazar.

Martin Lazar: Mitt namn är Martin Lazar, jag jobbar som lokalpolis i Botkyrka, med funktion kommunpolis. Jag har varit här i sju år, innan jag blev kommunpolis har jag arbetat som områdespolis.

Petra Tammert Seidefors: Jag vet att barnkurirer är ett problem som finns i hela Stockholmsområdet. Berätta lite om hur det kan se ut här i Botkyrka.

Martin Lazar: Så här är det. Det är en process som de kriminella nätverken använder när man rekryterar små barn. Det börjar med att man vinner kärleken från de här barnen. Det börjar inte direkt med kriminella handlingar. Man börjar först och främst vinna barnens lojalitet genom att man ser de här barnen, man bekräftar dem, man ger dem en plats i gruppen. För att lite senare utnyttja de här barnen i deras kriminella handlingar.

Petra Tammert Seidefors: Hur gamla är de då ungefär?

Martin Lazar: Det kan börja rätt tidigt, från tio års ålder.

Petra Tammert Seidefors: Kan man säga någonting om vilka barn det är som rekryteras och utnyttjas på det här sättet?

Martin Lazar: Oftast är det barn som saknar relationer till sina föräldrar, som är ute efter att tillhöra något. Oftast har de väldigt dåliga skolresultat, inget idrottsintresse eller fritidssysselsättning.

Petra Tammert Seidefors: Det kanske till och med skulle kunna vara människohandel när man rekryterar in barnen i den här verksamheten?

Martin Lazar: Ja jag ser det, det är människohandel. Man utnyttjar de här barnen och de har inget alternativ att dra sig tillbaka när de inte vill vara med längre. Har de ställt upp en gång, då får de fortsätta ställa upp i framtiden också. Vi hoppas på ett rättsfall som ger oss möjligheten att kunna jobba vidare med rätt verktyg, för att kunna motverka den här människohandeln som vi ser dagligen.

Står man där och är lite hungrig så kommer det kanske en kriminell som erbjuder en hundring för att äta lite mat. Det blir att [man tänker] vad snäll han är. Och så blir det att då har man sålt sig själv till den här personen, genom att ta emot den här hundringen. Det är därför vi försöker att med tidiga insatser hjälpa dem att hitta tillbaka, för att göra fel det är helt naturligt, alla gör fel. Så är vi där och stöttar dem för att göra rätt igen, då är det inga konstigheter men om personen fortsätter med sina felaktiga handlingar, då har vi ett beteende, då har vi större problem.

Petra Tammert Seidefors: Ser ni skillnad i hur killar och tjejer utnyttjas?

Martin Lazar: Det är inte jättestora skillnader mellan killar och tjejer men oftast utnyttjas killarna väldigt operativt, ute på gatan. Tjejerna är oftast flickvänner till de här kriminella och de utnyttjas vid lite större förflyttningar, större förvaringar. Tjejerna får bära vapnet eller flytta på lite större mängd av narkotika eftersom de känner till att polisen oftast stoppar bilar med pojkar eller killar som kör. En tjej som kör en bil blir sällan en måltavla för polisen.

Petra Tammert Seidefors: Begreppet barnkurir, vad tänker du när du hör det?

Martin Lazar: Det berör mig väldigt mycket, för det är ett tecken på att samhället har misslyckats med att ta hand om de här barnen. De här barnen har skickat signaler under sin uppväxt, som myndigheterna inte har tagit på allvar, och till slut hamnar de i fel händer.

De [kriminella gängen] vill verkligen skapa ett parallellt samhälle där de säger till allmänheten: Vänd er sig till oss när ni har problem, vi kommer att lösa era problem, ta inte kontakt med polisen. Och när de [allmänheten] ser att, faktiskt, när jag ringer polisen kanske polisen inte dyker upp, men säger jag till de här grabbarna att jag har problem med en person, då blir det en verklig konsekvens på en gång. Då kan det vara lika bra att jag går till dem igen, istället för att ringa till myndigheter. Och där måste vi fortsätta med att bryta ner den här parallellsamhälle-strukturen som vi har i vissa områden, [visa] att vi har ett samhälle, inte två.

Dona Hariri: Så berättar polisen Martin Lazar om sin vardag som polis. Här i studion sitter jag nu tillsammans med Thomas Ahlstrand som är åklagare i Göteborg. Välkommen till *Snacka om barnrätt*, Thomas!

Thomas Ahlstrand: Tack!

Dona Hariri: Martin pratar om och försöker beskriva sin känsla när han hör ordet barnkurir. Han säger att det påverkar och berör honom mycket. Vad tänker och känner du, när du hör ordet barnkurir?

Thomas Ahlstrand: Först ska jag säga att jag känner igen vad han berättar. Alltså det sätt som barnen rekryteras, tas om hand och lemmas in i den här gruppen. Min erfarenhet är att det gäller inte bara barn, det här gäller alla offer för en viss typ av människohandel som rekryteras på det här sättet. Först möter du en alltså förövare som tar hand om dig och är snäll mot dig och som ger dig det du behöver. Det är först när du är inne i gruppen som det börjar ställas krav på dig, och då är det för sent att säga tack och hej.

Dona Hariri: När jag hör ordet barnkurir och när jag hör andra prata om de här barnen så är det barn utan sysselsättning, det är barn i någon form av utanförskap. Håller du med om den bilden, att det här är barn som redan är utanför?

Thomas Ahlstrand: Jag har inte så stor erfarenhet så att jag kan säga det, men det verkar väldigt troligt att det är så. Därför att de barn som rekryteras in i kriminella gäng och som man sedan ser i kriminella gäng, ganska typiskt så är deras förhållande med föräldrarna svagt eller lite löst. Det är också så att man saknar förankringar och man saknar kanske en bild av framtid, och då blir en svart BMW och jättemycket kontanter ett väldigt lockande alternativ för framtiden. Sedan vill jag också säga att jag inte riktigt gillar ordet barnkurir.

Dona Hariri: Det är därför jag startade med att fråga dig vad du tyckte om det ordet, för jag misstänkte att du inte gör det. Berätta mer.

Thomas Ahlstrand: För mig är en kurir en person som bär någonting, ett paket eller ett meddelande från A till B. Inom polisen eller åklagare pratar vi ofta om kurirer och då menar vi folk som smugglar eller bär narkotika. Men det vi pratar om här, det är barn som gör väldigt mycket mer. De kan bevara nycklar till förrådet där mopeden står, de kan ha hand om mopeden. De kan ha gömt vapnet. De kan stå på vakt, de kan ha i uppdrag att hålla utkik. De kan ha i uppdrag att helt enkelt samla sig och vara många och då ge kraft åt en vålds- eller makt demonstration. Men det är inte så vanligt kanske att de just utför kuriruppdraget, i alla fall inte de allra yngsta. Det är så pass mycket pengar involverade så man kanske vill ha en något mer pålitlig person än en tioåring, skulle jag tro.

Dona Hariri: Vilket skulle vara ett mer passande begrepp?

Thomas Ahlstrand: Det är svårt att komma på något, de är liksom biträden eller assistenter i gängbrottsligheten.

Dona Hariri: Rätta mig om jag har fel nu Thomas, men ofta är det här också barn som utnyttjar barn. Det är som en ond cirkel, ofta är de här kurirerna barn som utsätter andra barn. Vad tänker du kring det?

Thomas Ahlstrand: Ja, men det handlar om ett åldersspann. Om vi definierar barn som en person som är sjutton år och nio månader så är det ingenting som hindrar den personen att utnyttja en femtonåring, som i sin tur kanske har närmare att utnyttja en tolvåring. Det blir som råttan på repet och repet på katten eller vad det var, alltså det går nedåt i en hierarki. Den här sjutton och ett halvt-åringen är kanske inte heller chefen utan är i sin tur utnyttjad av ännu äldre killar. Och någonstans på vägen i karriären där så övergår man från att vara underdånig och underställd till att bli en betrodd samarbetspartner och medlem så att säga.

Dona Hariri: Och så pratar vi alltid om att det här är barn som utnyttjas. Det handlar om exploatering. Vi använder begreppet som du ställer dig tveksam till, barnkurirer. I grund och botten, handlar inte, ledande fråga, det här om människohandel?

Thomas Ahlstrand: Det där är en väldigt svår fråga. När brottet människohandel kom var det helt andra saker som åsyftades, det var personer som skulle föras över gränsen och sättas i svår situation. Sedan när du läser människohandelstexten som den ser ut, då kan det mycket väl involvera den här typen av brottsoffer. Men man kan också säga att vi har kanske ingen riktigt bra lagstiftning på det här. Jag vet att en kollega till mig just nu har ett ärende där den här typen av kurirer eller barnassistenter har gjort att han har valt att åtala huvudmännen för människohandel, man har alltså rekryterat de här barnen och exploaterat dem. Jag har för något år sedan gjort samma värdering och i det läget fälldes gärningsmännen för narkotikabrott men inte för att ha utnyttjat barn. I det läget var det då barnen i en familj som utnyttjades för att transportera narkotika ner till stan där det skulle säljas, eller gömma narkotika så att inte mamma såg det och så vidare.

Dona Hariri: Du leder mig in till nästa fråga. Polisen Martin Lazar är väldigt tydlig i inslaget vi lyssnade på nyss, han pratar om att vi behöver rättsfall, vi behöver praxis. Hur används befintlig lagstiftning i dag, skulle du säga?

Thomas Ahlstrand: Jag tror att man skulle kunna använda den mer offensivt. Samtidigt så är det väldigt mycket beroende på vad vi kan utreda och vad vi kan upptäcka. Det är en väldig skillnad på vad en

polisman eller en socialsekreterare på fältet iakttar och drar för slutsatser av det, fram till att det ska vara en misstanke om brott i en förundersökning. För de här slutsatserna man kan dra de är ofta, hur ska jag säga, de är säkert riktiga men de kanske inte knyter sig till en speciell handling eller gärning och då landar man i ett slags tomrum. Jag kan ta väldigt tydliga exempel på det, för att jag ska kunna åtala någon som har utnyttjat en barnkurir då måste jag bevisa att det här barnet precis på det tillfället bar det här paketet som innehöll knark eller vapen eller pengar eller vad det nu var. Jag kan inte stämma någon och säga att du rent allmänt har ett dåligt inflytande på den unge killen eller tjejen som du låter göra dina uppdrag utan att jag vet vilka de uppdragen speciellt är. Det är en skillnad mellan förundersökning för brott och iakttagelser i det sociala arbetet.

Dona Hariri: Jag tycker att det låter otroligt problematiskt. Någonstans hör jag att lagstiftningen nästan är lite efter och att de kriminella gängen och den här typen av brottslighet är många steg före oss. Kan det vara så?

Thomas Ahlstrand: Det kan det visst vara och det har också att göra med att vi inte är helt bekanta med den här formen av brottslighet. Kriminella gäng har vi haft sedan Hedenhös tid höll jag på att säga men de har sett lite annorlunda ut. De har varit mer begränsade till lite äldre killar och de har inte varit så försigkomna. Det har heller inte funnits en sådan marknad för att tjäna pengar som det finns i dag, det är någonting helt nytt. De brottslingarna förr i tiden var, utan undantag ska jag säga, fattiga satar, stackare. Men detta, att en person i tjugofemårsåldern rör sig med mycket pengar är helt nytt och där har lagstiftningen svårt att hänga med. Det betyder också att de här personerna i dag har ett mycket större inflytande i sin närmiljö än ett gammaldags kriminellt gäng kunde ha. De har också lättare att rekrytera därför att de kan flasha med sin framgång. De får de snygga tjejerna, de snygga bilarna och kontanterna och kan ta in på hotell när de känner för det och så.

Dona Hariri: Skulle du säga att vi snabbt då behöver moderniserad, uppdaterad lagstiftning? Eller behöver vi ny lagstiftning?

Thomas Ahlstrand: Det där kan inte jag avgöra men jag tror att vi behöver en uppdaterad eller ny lagstiftning som handlar om gängkriminalitet som sådan. Till exempel att rekrytera medlemmar i det, att vara medlem i det, att anstifta till brott inom kriminell verksamhet och så. Vi lämnar helt enkelt beteende ostraffade, som jag tycker borde bestraffas. Det är en politisk fråga.

Dona Hariri: Tack för det. Nu går vi tillbaka till polisen Martin Lazar.

Martin Lazar: Kommunen och myndigheter jobbar på två fronter, den kortsiktiga och den långsiktiga. Den kortsiktiga är att vi ska lagföra de som sköt den här tolvåringen. Den långsiktiga är att vi försöka undvika att fler barn eller oskyldiga personer drabbas av våldet.

Det är därför jag brukar säga att vi måste verkligen jobba lite bredare. Vi måste se att ungdomar är inte bara pojkar, även flickor i de här särskilt prioriterade områdena blir en del av kriminaliteten på grund av situationen. En annan fråga som är viktig i de här områdena är jämställdhetsfrågan. Många tror att jämställdhetsfrågan ser väldigt lik ut i hela landet medan jag skulle säga att den ser väldigt olika ut beroende på vilket område man lever i.

Petra Tammert Seidefors: Har du något konkret exempel?

Martin Lazar: Ja, skulle du kliva in i ett hem i norra Botkyrka så kommer du möta ett ojämnt hem. Det finns en rollfördelning där det finns skillnad mellan pojkar och flickor, mellan män och kvinnor. Jobbar vi inte med de frågorna så kommer vi inte lyckas integrera hela familjen i samhället. Så det är viktigt att vi, återigen, jobbar med hela familjen, inkluderar hela familjen i en utvecklingsprocess för att hjälpa dem på vägen in.

En annan sak kopplad till jämställdhetsfrågan är att när det går bra för barnen, då är det papporna som tar åt sig äran. När det går dåligt för barnen, då är det oftast mammornas fel att man inte har skött sina uppgifter, det är den fördelningen vi har.

Relationsskapande arbete är superviktigt i det här. Ju närmare du kommer dem, ju mer du kan om dem desto jobbigare blir det för dem. De vill verkligen hålla den här distansen till myndigheten, för att försvåra för oss att kunna kartlägga dem. Men pratar vi med deras föräldrar och deras släktingar, deras grannar, då kommer vi att få veta mer om dem som personer. Det är därför vi ser att samverkan med kulturella föreningar är viktigt, trossamfunden är viktiga, skolor, alla som är agerare i området är viktiga för vårt arbete.

Jag känner att vi ibland investerar mycket tid och resurser på toppen av problemet och då är det viktigt att vi måste verkligen hitta helhetsproblemet, alltså underifrån och upp, från grunden. Vad har de här barnen för plattform, vad har de för grund? Vad har de för relation till sina föräldrar, vad har de för förutsättningar? Många tror att barnen som fötts i Sverige har rätt förutsättningar, att det har de flesta. Men det finns en hel del barn som saknar rätt förutsättningar för att lyckas i framtiden.

Petra Tammert Seidefors: Har du några goda exempel på hur vi kan förändra det här, den här problematiken, mer långsiktigt?

Martin Lazar: Absolut. Det är viktigt att lyfta här, att majoriteten som jag jobbar med är goda krafter. Nu har vi kanske pratat väldigt mycket om det negativa men vi måste även lyfta det positiva. För vi har

många föräldrar som tar ansvar och som tar hand om sina barn. Men för undvika att fler barn hamnar i fel händer så behöver vi verkligen mer resurser till skolan, rätt personal med rätt värderingar. Vi behöver mer resurser till socialtjänsten. Vi poliser behöver också vara fler, för ju mer vi kommer i kontakt med allmänheten, desto mer får vi veta om situationen. Vi behöver utveckla vår samverkan och det har vi gjort jättebra här i Botkyrka, vi tycker att vi har kommit väldigt långt i vår samverkan. Och genom samverkan ger vi också medborgarna en chans till en förändring, när de ser att myndigheterna tror på dem så kommer även de tro på en förändring. Vi får inte ge upp, vi måste verkligen fortsätta att kämpa för ett tryggare och säkrare samhälle i Sverige. Men samtidigt måste vi ställa krav på våra medborgare och inkluderar dem i arbetet, vi kan inte servera dem hela jobbet men däremot inkludera dem i processen till en god förändring.

Dona Hariri: Thomas, nu har vi som du hör bytt fokus lite grann, till lösningar och möjligheter och förhoppningsvis ljuspunkter. Martin är väldigt tydlig här, han pratar om att vi behöver korta men också långsiktiga lösningar, och framförallt behöver vi jobba bredare. Det handlar inte bara om pojkar, säger han. Vad säger du om det?

Thomas Ahlstrand: Han har väl alldeles rätt, det handlar naturligtvis om en helhetsbild. Och det är klart, jag har svårt för det här, för min målarfärg är bara svart. Jag jobbar bara repressivt.

Dona Hariri: Vad betyder det?

Thomas Ahlstrand: Att jag jobbar med att åtgärda dem som har gjort fel. Men de som jobbar inom skolan, polisen, socialtjänsten och så vidare, de kan också jobba proaktivt och lyfta dem som gör rätt. Det kan inte jag göra, det är inte mitt jobb.

Dona Hariri: Men jag tänker ändå att det polisen, socialtjänsten, skolan och personalen gör på många sätt och vis kommer in i det du gör. Att ni behöver såklart då varandra. Upplever du, utifrån din roll som åklagare, att andra aktörer behöver arbeta bredare?

Thomas Ahlstrand: Ja, det tycker jag att jag gör. Och det kan vara spännande när Martin här pratar om samverkan mellan myndigheterna. Man pratar väldigt mycket om samverkan mellan myndigheter och ibland känner man: "Sluta prata och börja göra något då". Men kom ihåg då, att det tar tid att vända en atlantångare. Vi har haft lagliga vattentäta skott mellan myndigheter, en väldigt sträng sekretesslag som förbjuder skolan att göra anmälan till socialtjänst, som har förbjudit socialtjänst att göra anmälan till polis, som har förbjudit polis att göra anmälan till kronofogde. Även om man hittat massor av pengar som en person inte skulle ha, så var polisen då förbjuden att anmäla till kronofogden att: "Oj, här har vi en kille som har massor av kontanter. Finns det några fordringar som samhället ska driva in?". Och så vidare, och så vidare i all oändlighet. De här reglerna har tillkommit därför att man vill undvika ett kontrollsamhälle,

man vill lämna människor i fred, sådan här koll ska bara ske om människorna begår allvarliga fel och så. Och det betyder att mycket blir inte åtgärdat och mycket blir inte utrett. Nu har man försökt att långsamt ändra det här, men det tar tid. Det tar tid att ändra lagar och det tar tid att lära gamla hundar sitta. Men det kanske blir bättre.

Dona Hariri: Det här är också ett bra medskick, tänker jag, till de som lyssnar på oss och även till mig själv som sitter i en miljon referensgrupper. För vi är många väldigt trötta på att samverka och samverka och referenser och så remisser. Och så pratar man lite mer med varann, det känns som att alla känner alla nu för det är samma aktörer i samma rum hela tiden. Men du menar ändå på att samverkan är fortsatt viktig?

Thomas Ahlstrand: Ja, alltså samverkan i det konkreta fallet. Om du till exempel är polisman och griper en ung person med 20 000 kronor, då kanske du måste meddela detta till socialtjänsten, du måste meddela till kronofogden och till försäkringskassan. Det är massor av aktörer som är inblandade i den här unge personens liv, inte bara en eventuell brottslig chef utan flera andra. Då pratar vi om samverkan i det konkreta fallet. Och där är vi kanske inte ännu, jag vet inte hur sekretesslagarna ser ut i dag och hur de har förändrats. Jag vet att de har varit väldigt stränga och jag vet att det har skett en viss uppluckring, men jag kan det inte.

Dona Hariri: Om vi gå tillbaka till de här kriminella gängen och till de här brotten. Det handlar om grupper, det handlar om gäng som vill hålla en viss distans till myndigheter. Vi vet att man bygger någon form av parallella samhällen och i vissa fall också har parallella rättegångar och så vidare. Precis som Martin pratar polisen mycket om att skapa relationer och att nå de här människornas omgivning, man ska nå föräldrarna, syskon, partners och så vidare. Nu vill inte jag att du kommenterar polisens arbete och metoder, men vad säger du om hur viktigt det är att skapa relationer till omgivningen och de som är runt de här personerna?

Thomas Ahlstrand: Det är jätteviktigt, man ska bara inte vara blåögd. Det behöver inte vara så att föräldrarna önskar att barnet skulle leva ett laglydigt liv. Det kan vara tvärtom, att föräldrarna gillar att grabben kommer hem med pengar.

Dona Hariri: Just det.

Thomas Ahlstrand: Och då är ju alla kontakter med föräldrarna helt meningslösa.

Dona Hariri: Finns det ett sådant fall, där föräldrarna är involverade?

Thomas Ahlstrand: Förra året eller för två år sedan hade jag ett ärende där det var en pappa som sålde narkotika i Nordstan i Göteborg, som är ett stort köpcentrum. Genom sin son och sonens kompis, som han då hade rekryterat för att gå på gatan och sälja narkotikan för hans räkning. Dessutom hade de involverat lillebrorsan som fick gå ärenden och fick gå hem och hämta mer narkotika när det var slut och ta hand om pengarna när sonen och hans kompis hade för mycket pengar på sig så skulle pengarna hem och så. Och i det fallet är det såklart helt meningslöst att involvera föräldern. Till exempel så vet vi att när den här sonen som sålde narkotika också missbrukade narkotika och skulle in på en stunds avgiftning enligt lagen om vård av missbrukare, så repeterade pappan med sonen vad sonen skulle säga för att komma ut så fort som möjligt. Så att han skulle kunna fortsätta sin försäljningsverksamhet. För där var ju pengarna det som var det viktigaste.

Dona Hariri: Hur gick det sedan med här fallet, blev det en fällande dom?

Thomas Ahlstrand: Det blev fällande dom för narkotikabrott och anstiftan till narkotikabrott men inte för människohandel, som jag hade åtalat. Men det är lite speciellt, det kan ha berott på att det var familjekonstellationer och många av de här berättelserna som mitt åtal vilade på höll inte hela vägen i domstolen, en del de ändrade sig lite grann och föll tillbaka. Det kan man förstå också, för lojaliteten med familjen är naturligtvis stark.

Dona Hariri: Men i de fall där vi har föräldrar som inte är involverade på det här viset, som vill hjälpa sina barn. Hur viktigt skulle du säga att det då är med föräldrastöd?

Thomas Ahlstrand: Det tror jag är jätteviktigt. Särskilt om vi nu har föräldrar som på allvar är oroliga för sina barn och sina barns framtid så kan det verkligen behövas. För vi ska komma ihåg att de kriminella gängerna är mäktiga på torget i förorten. Föräldrarna är inte det, de har det dubbla handikappet, ofta då att ha dåligt språk och dålig kontakt och dålig koll på det omkringliggande svenska samhället, och samtidigt svaga i förhållande till gänget som styr väldigt mycket.

Dona Hariri: Nu har vi redan på kort tid hunnit med två tydliga medskick. Att samverka mer det lönar sig men också, framför allt, mer föräldrastöd, ännu mer, för det har en otrolig påverkan och en effekt.

Avslutningsvis, såklart avslutar vi med den kanske svåraste frågan: lösningen. Många pratar om resurser, in med resurser till polisen, socialtjänsten, vi behöver bättre personal i skolorna. Vad skulle du säga är lösningen eller en av lösningarna på de här stora stora utmaningarna?

Thomas Ahlstrand: Jag skulle säga att det finns ingen "en lösning" och det finns ingen lösning som kommer i morgon. Utan lösningen är att inte ge upp, att ha tålamod, att försöka fixa lagstiftning där så behövs, att samverka som du säger, och då menar jag inte att sitta på möten utan jag menar att samverka

i de konkreta fallen när man ser någonting, om man är på gatan som tjänsteman eller så. Och att härda ut. Sedan finns det en annan lösning och det är naturligtvis att medelvensson slutar köpa hasch, det är nog mest avgörande lösningen i de här situationerna.

Dona Hariri: Medelvensson, sluta köpa hasch. Och, tänker jag, civilkurage. Vi kan ju inte, liksom inte slå ett slag för civilkuraget, att alla har vi såklart någon form av ansvar. Ha lite koll på varandra, ha lite känsla för, är det någonting som inte stämmer, agera.

Thomas, tack så mycket för i dag!

Thomas Ahlstrand: Tack själv!

Dona Hariri: I *Snacka om barnrätt* i dag har vi träffat åklagare Thomas Ahlstrand och polisen Martin Lazar. Så här sammanfattar jag samtalen: 1. Att barn utnyttjas för kriminella syften är inte kopplat till ett visst geografiskt område, vi ser det över hela landet. 2. Vi behöver mer samverkan i de konkreta fallen mellan skola, polis och socialtjänst, och vi får inte glömma de lokala krafterna i civilsamhället. 3. Lagstiftningen måste moderniseras och uppdateras för att funka med barnkonventionen som nu är lag, och det måste hända nu. Och sedan måste medelvensson sluta köpa hasch.

Mitt namn är Dona Hariri och *Snacka om barnrätt* är en podcast från Länsstyrelsen i Stockholm, producerad av Umami Produktion.

Miss a inte nästa avsnitt. Då kommer vi prata mer om idrott, barn och jämställdhet, alltså det där med att idrott är för alla.